

opusdei.org

Combat, proximitat, missió (20): sembradors de pau i d'alegria

Gran part del nostre apostolat consisteix a encomanar la nostra alegria serena als cors dels qui estan atribolats i sense esperança.

04/02/2026

Estirada a terra amb una espelma que amb prou feines il·lumina, la pobra dona no aconsegueix ocultar la seva contrarietat. Una vegada i una

altra li tornen al cap els mateixos retrets, mentre que amb els ulls cansats busca, cada vegada amb menys esperança, per tots els racons de casa seva. Una de les seves deu monedes de plata ha desaparegut, i amb aquesta almenys un dia sencer de treball. Al cap i a la fi, tampoc no és una tragèdia, però no es resigna a donar per perduts aquests estalvis, com si res (cf. *Lc 15, 8*).

Hi ha poques sensacions tan descoratjadores com la de perdre un objecte necessari a casa nostra. A l'inconvenient de la pèrdua s'hi suma la intuïció que, encara que no l'aconseguim veure, l'objecte ha de ser molt a prop nostre. Quelcom semblant passa amb aquesta plenitud del cor a la qual anomenem *felicitat*. D'ordinari, quan les coses van bé, la felicitat és per a nosaltres com la moneda que és al seu lloc, a la bossa: no li prestem una atenció especial. Però quan, pel que sigui,

ens embarga la tristesa o se'ns refreda el cor, ens comencem a preguntar per on se'ns va perdre...

Deixar-se trobar per Déu

Enmig de la seva cerca delerosa, la dona percep un petit esclat de llum platejada que, per un segon, travessa l'habitació. Amb un moviment pausat, s'incorpora i fixa la mirada a la part baixa d'una petita taula. Mentre s'hi apropa, cada vegada amb més seguretat, la moneda li retorna la llum de l'espelma i, per tant, també l'alegria i l'esperança (cf. *Lc* 15, 8-9).

Aquesta paràbola tan breu i quotidiana és sorprenent, entre altres coses, per la interpretació que en fa el Senyor. Jesús ens fa veure que aquesta moneda som nosaltres —cadascú, cada pecador—, i que són Déu i tots els seus àngels els que s'alegren cada vegada que ens troben

(cf. *Lc* 15, 10). La desproporció entre el valor de la moneda i l'alegria de la dona, que convida les seves veïnes a celebrar l'episodi, vol il·lustrar precisament fins a quin punt la misericòrdia de Déu supera tot paràmetre humà. Però, a més, ens permet identificar la veritable font de la nostra felicitat: deixar-nos trobar per Déu. L'alegria més autèntica que podem experimentar és la que omple el cor del Senyor i es desborda cap a nosaltres cada vegada que ens deixem estimar.

Podríem pensar que, encara que tot això sigui molt bonic, és més senzill alegrar-se quan tenim èxit o quan a les persones que estimem els va bé. L'alegria és, al cap i a la fi, un sentiment que acompanya la possessió d'un bé.^[1] Tanmateix, sant Josepmaria escriu: «l'alegria que has de tenir no és aquesta que podríem anomenar fisiològica, d'animal sa, sinó una altra de sobrenatural, que

prové d'abandonar-ho tot i d'abandonar-te en els braços amorosos del nostre Pare-Déu».^[2]
Aquesta és la font més profunda de la nostra alegria, que no consisteix tant en la possessió d'uns béns concrets com en una disposició del cor: l'alegria dels fills de Déu. «Tenim, podem tenir sempre, “una esperança que no enganya”, no per una seguretat en nosaltres mateixos ni en res d'aquest món, sinó “perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors” (*Rm* 5, 5)».^[3]

És molt lògic, per descomptat, que vulguem, per a nosaltres i per als altres, èxit i salut. Ho fem constantment, ja només pel fet de donar el bon dia o de desitjar bona sort davant d'un repte o contratemps. A més, des d'una perspectiva de fe, gaudir de les coses bones és una manera de ser agraïts amb Déu, que en la seva providència

sempre ens cuida amb delicadesa. Totes les coses bones de la vida ens poden portar a exclamar com Tobit: «Sigues beneït tu que m'has omplert de goig. No ha passat res del que em temia, has mostrat envers nosaltres la teva gran misericòrdia» (*Tb* 8, 16). Fins i tot ens portaran a compartir la nostra felicitat, perquè cada vegada que ens va bé i que, per això mateix, sentim una sana alegria de viure, en el nostre interior podem sentir aquestes sàvies paraules que sant Pau atribueix al mateix Jesús: «Fa més feliç donar que rebre» (*Act* 20, 35). Les nostres estones d'oració poden ser moments per preguntar-nos com podem compartir aquests béns i aquesta alegria amb els altres. Així, també els moments de bonança ens portaran a Déu.

Amb tot, sabem que no vam ser creats per a una alegria amb data de caducitat. El que el nostre cor desitja més profundament no és que vagi tot

bé aquí a la terra, sinó que «ens vagi bé» al cel: que puguem estimar Déu eternament, amb tanta gent estimada. I aquesta és una perspectiva que podem perdre fàcilment de vista si no mantenim una relació acurada amb Déu; aniríem llavors cap a una pietat o una fe mundanitzada. Per això, és un exercici interessant preguntar-se, de tant en tant, quina mena d'intencions prevalen en la nostra oració. A Déu, que és el nostre Pare, li podem demanar el que vulguem. Però, a què donem més importància? A l'èxit laboral i a la salut o a apropar-nos més a Déu i portar els altres cap a ell? Què fa que resem més: la perspectiva d'un futur sense preocupacions econòmiques o la conversió d'un amic o d'un parent? Em preocupa més el menjar i el vestit o el regne de Déu i la seva justícia (cf. *Mt 6, 36*)?

Alegrement trist

«Per què ens entristim els homes?», es preguntava una vegada sant Josepmaria. «Perquè la vida a la terra no s'esdevé tal com nosaltres personalment ho esperàvem, perquè sorgeixen obstacles que impedeixen o dificulten de tirar endavant cap a la satisfacció d'allò que pretenem».^[4] I en això pateixen juntes les persones dolentes i les bones, explica sant Agustí: «pateixen juntes no perquè juntament portin una vida depravada, sinó perquè juntes estimen la vida present».^[5] Es tracta d'una tristesa natural, que revela amor a la vida i que pot ser una ocasió de conversió, de redimensionament de les coses. Si, en canvi, més enllà de la decepció inicial, aquesta tristesa tendeix a arrelar en el nostre cor, potser serà perquè havíem divinitzat els béns que hem perdut, o perquè buscàvem l'alegria en coses massa efímeres. Per

això, de vegades, el dolor ens pot obrir una porta per desitjar amb més força la felicitat del Cel, on Déu «ens trobarà» ja per sempre. És la promesa que amaga la consoladora benaventurança de Jesús: «Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!» (*Mt 5, 4*).

Però també és possible experimentar, de tant en tant, una mena d'aflicció que es deu a la nostra condició temporal —els alts i els baixos de la vida— i a la incertesa que l'acompanya. El vel de misteri que, de vegades, ens amaga el sentit últim dels esdeveniments ens pot portar potser a un estat de tristesa més general o indefinit, sobretot si un té un temperament malenconiós. Per això, una de les oracions marianes de més tradició descriu aquest món com una «vall de llàgrimes».^[6]

Aquests moments de dolor genuí no ens han d'inquietar massa, perquè sovint posen de manifest una manera profunda de sentir que ens ajuda a endinsar-nos en els interrogants del món i en els misteris de l'ànima humana. El més important és que aquesta tristesa no ens porti a la solitud ni a perdre la confiança en Déu. Per això, el nostre Pare es preguntava en una ocasió: «I si la Creu fos el tedi, la tristesa? —Jo et dic, Senyor, que amb Tu estaria alegrement trist».^[7] Es pot patir i, ahora, continuar confiant en Déu, acceptar la seva voluntat, encara que ens sembli misteriosa. Com podem oblidar, per exemple, davant la mort sobtada d'un ésser estimat, les llàgrimes tan humanes vessades per Crist per la mort del seu bon amic Llätzer? Tanmateix, precisament en aquell moment de dolor, Jesús dona un testimoni fort de la seva relació amb el Pare: «Pare, et dono gràcies

perquè m'has escoltat. Ja sé que sempre m'escoltes» (*Jn 11, 41-42*).

«Sento a l'ànima una tristesa de mort» (*Mt 26,38*). És difícil imaginar quins pensaments van envair els apòstols en escoltar aquestes paraules de Jesús a l'hort de les Oliveres, però encara ho és més mirar a l'interior de la seva ànima humana. És un misteri el fet que Jesús, fins i tot tenint en tot moment plena consciència de la seva divinitat, pogués passar per un tràngol de tanta tristesa i amargor. Tanmateix, sabem com acaba la seva oració: «Que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (*Mt 26, 38*). Fer la voluntat de Déu, acceptar els seus plans, no és sempre senzill. De vegades, davant d'una situació incerta o una decisió difícil, podem sentir certa tristesa, igual que Jesús, i, alhora, posseir més al fons de l'ànima, sota aquesta capa de boira, l'alegria de saber-nos fills de Déu.

Com diu el salmista, «Si et tinc a tu, res no desitjo a la terra» (*Sl* 73, 25).

«No tot el dolor ni tota la renúncia originen tristesa, especialment quan s'assumeixen amb amor i per amor».

^[8] Per a qui busca veritablement el Senyor, «és molt diferent el sabor de les tristeses, de les penes, de les afliccions: desapareixen així que s'accepta de cor la Voluntat de Déu, tan aviat com es compleixen de grat els seus designis, com pertoca a fills fidels, encara que sembli que els nervis es destrossin i el suplici sembli insuportable».^[9] Després de la Creu, quan acceptem la voluntat de Déu, sempre ens espera l'alegria de la resurrecció. Sentirem Jesús que ens diu a l'orella: «Vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria» (*Jn* 16, 20).

Organitzar una festa

Amb la moneda ja a les mans, la dona surt corrents de casa seva per donar la bona notícia. Busca veïnes i amigues amb qui compartir la seva alegria i explicar-los com ho ha aconseguit. «Veni a celebrar-ho amb mi: he trobat la moneda que havia perdut» (*Lc 15, 9*).

L'alegria té una lògica expansiva: es dirigeix tota cap a la celebració. Per això és lògic que vulguem compartir el sentiment de pau que ens habita: el de saber-nos estimats —trobats— per Déu. Precisament, gran part del nostre apostolat consisteix a encomanar la nostra alegria serena als cors dels qui estan atribolats i sense esperança, perquè vulguin participar de la festa de Déu (cf. *Mt 22, 4*). Per això, sant Josepmaria va descriure la vocació a l'Obra i la de tots els cristians com una invitació a ser «sembradors de pau i d'alegria».

L'apostolat cristià, deia en una ocasió, «no és cap programa polític, ni cap alternativa cultural: suposa la difusió del bé, el contagi del desig d'estimar, una sembra concreta de pau i d'alegria».^[10]

Hi ha una mena de celebració que és superficial, perquè posa l'accent en les experiències individuals més que en la trobada entre les persones, en la cerca de si mateix més que en la comunió.^[11] En la seva senzillesa, la paràbola d'aquesta dona ens redirigeix cap a l'essència de la festa: l'alegria compartida. És bonic pensar que la celebració que organitza la dona per comunicar la seva alegria la paga amb la mateixa moneda que ha trobat poc abans. S'observa així un grau addicional d'aquesta lògica divina, tan poc calculadora: allà on la nostra mirada pensaria en l'estalvi, Déu ens parla de no reparar en les despeses (cf. *Lc* 15, 22-23).

Cadascun de nosaltres, recordem-ho, és aquesta moneda. Si ell ens ha vingut a buscar, és per arribar, a través del nostre lliurament, a molts més homes i dones en la seva set profunda de felicitat. Per a això, necessitem deixar-nos gastar com el dracma, sabent que en l'amor de Déu tenim una riquesa que no ens pot treure ningú: «Qui ens separarà de l'amor de Crist? La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort violenta?» (*Rm 8, 35*).

* * *

«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entranyable i Déu de tot consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena!» (*2 Co 1, 3-4*). Precisament perquè en tot moment som consolats

per Déu, portadors de ferides i d'inseguretats, que «patim afliccions, però sempre estem contents» (2 Co 6, 10), el Senyor ens envia també a consolar tots els que ens trobem en el nostre camí. «El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, tristesa i angoixa dels deixebles de Crist».^[12] Per això, les «llars lluminoses i alegres»,^[13] com sant Josepmaria visualitzava les nostres famílies i els centres de l'Obra, ho seran no tant per la seva perfecció externa com per ser llocs on se celebra la misericòrdia de Déu i que, per això, irradien una profunda felicitat. «Us dic que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteix» (Lc 15, 10).

Gaspar Brahm

[1] F. Ocáriz, Carta pastoral,
10.03.2025.

[2] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 659.

[3] F. Ocáriz, Carta pastoral,
10.03.2025, núm. 4.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 108.

[5] Sant Agustí, *La ciudad de Dios*, I,
IX, núm. 3.

[6] *Salve Regina*.

[7] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 252.

[8] F. Ocáriz, Carta pastoral,
10.03.2025, núm. 1.

[9] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 311.

[10] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 124.

[11] Cf. J. Pieper, *Una teoría de la fiesta*, Madrid, Rialp 2023.

[12] Constitució pastoral *Gaudium et Spes*, núm. 1.

[13] Sant Josepmaria, *Carta 29*, núm. 57 s.; *És Crist que passa*, núm. 22, 27 s.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/combat-proximitat-missio-20-sembradors-de-pau-i-dalegria/> (01/04/2026)